

429.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH, MINISTRA SKARBU, MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ, MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH I MINISTRA SPRAW WIEDLIWOŚCI

z dnia 6 lipca 1929 r.

w sprawie częściowej zmiany rozporządzeń wykonawczych do ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Na podstawie art. 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195), zmienionej ustawami — z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 608), z dnia 12 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 223), z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 209), rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 475) i z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 798) oraz ustawą z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229) zarządzamy co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu wykonawczem Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 stycznia 1923 r. do ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 132), w brzmieniu nadanem roz-

porządzeniem Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 403), rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 654) oraz obwieszczeniem Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 785) — wprowadza się następujące zmiany, względnie uzupełnienia:

1. § 4 otrzymuje brzmienie:

„Podstawą do przyznania zaopatrzenia jest orzeczenie komisji wojskowo-lekarskiej przy powiatowej władzy administracji ogólnej, wydane na wniosek lekarza referatu spraw inwalidów wojennych właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej, a określające procent utraty zdolności zarobkowej, spowodowanej kalectwem (chorobą), pozostającym w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Przy ustaleniu związku przyczynowego pomiędzy kalectwem (chorobą) a służbą wojskową, mogą być uwzględniane: świadectwa wojskowo-lekarskie, orzeczenia szpitali, zaświadczenia szpitali o przebiegu choroby i urzędowe zaświadczenia o dokonaniu badania (roentgenogramy, badanie krwi, płwociny, moczu i t. p.), urzędowe lub lekarskie zaświadczenia o dokonaniu zabiegu chirurgicznego lub opatrunkowym, książki i legitymacje inwalidzkie, książki i zaświadczenia protezowe, zaświadczenia o udzielonych urlopach zdrowotnych i t. p.

W braku dokumentów, stwierdzających związek przyczynowy kalectwa (choroby) ze służbą wojskową, można brać pod uwagę zeznanie wiarogodnych osób, złożone przed sądem pod przysięgą, że były naocznymi świadkami faktu, który spowodował inwalidztwo, względnie zaświadczenia władz administracji ogólnej.

Przy ustalaniu związku przyczynowego między kalectwem (chorobą) a służbą wojskową odnośnie do osób wojskowych służby czynnej, obowiązują orzeczenia komisji rewizyjnych, działających na zasadzie wojskowych przepisów rewizyjnych.

2. § 5 otrzymuje brzmienie:

„komisja wojskowo-lekarska składa się z przewodniczącego i dwóch lekarzy, wyznaczonych przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Terytorjalny zakres działania, siedziby i sposobów postępowania komisji wojskowo-lekarskich określa osobne przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

3. Pierwsze zdanie 1 ust. § 21 otrzymuje brzmienie:

„O przyjęciu inwalidy do szpitala na koszt Państwa tudzież o jego odejściu zawiadamia zarząd szpitala (zakładu leczniczego) właściwą władzę skarbową i właściwą powiatową władzę administracji ogólnej, podając datę przyjęcia, ilość dni pobytu i datę odejścia ze szpitala (zakładu leczniczego)“.

4. W § 24 dodaje się w ustępie pierwszym po wyrazach „służby wojskowej” wyrazy „względnie po 31 grudnia 1930 r.”, zastępuje się zaś w drugim ustępie wyraz: „wojskowego” wyrazem „urzędowego” oraz wyrazy: „właściwą władzę wojskową” wyrazami: „właściwą powiatową władzę administracji ogólnej”.

5. § 24-a otrzymuje brzmienie:

„Urzędami powołanymi do przyjmowania zgłoszeń roszczenia do zaopatrzenia inwalidzkiego są powiatowe władze administracji ogólnej (referaty spraw inwalidów wojennych), wyznaczone osobnym zarządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej, ogłoszonym w Monitorze Polskim.

Zgłoszenia, kwalifikujące się do odmownego załatwienia przedstawia starostwo właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, względnie Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, do orzeczenia w I instancji. Od orzeczenia wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, względnie Komisarza Rządu m. st. Warszawy, służy stronie odwołanie się do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w ciągu dni 14, licząc od dnia doręczenia orzeczenia I instancji”.

6. W § 27 zastępuje się wyrazy: „właściwej powiatowej komendzie uzupełnień” wyrazami: „właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej”.

7. W § 28 zastępuje się w ust. 1 wyrazy: „właściwej powiatowej komendy uzupełnień” wyrazami: „właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej”, ustępowi zaś 3 nadaje się brzmienie:

„O tem, czy niezgłoszenie się inwalidy w przepisany terminie jest dostatecznie usprawiedliwione, decyduje właściwa powiatowa władza administracji ogólnej. Od orzeczenia powiatowej władzy administracji ogólnej służy stronie odwołanie się do właściwego wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy) w ciągu dni 14, licząc od dnia doręczenia orzeczenia I instancji. Orzeczenie wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy) jest ostateczne”.

8. W § 29 zastępuje się wyrazy: „powiatowej komendzie uzupełnień” wyrazami: „powiatowej władzy administracji ogólnej” oraz wyrazy: „powiatowa komenda uzupełnień” wyrazami „powiatowa władza administracji ogólnej”.

9. W § 32 zastępuje się wyrazy: „w ciągu dni 60” wyrazami: „w ciągu dni 14”.

10. W § 38 zastępuje się wyrazy: „Ministerstwo Spraw Wojskowych” wyrazami „Ministra Pracy i Opieki Społecznej”.

11. W § 40 skreśla się wyraz: „wojskowych”, zaś wyrazy: „szefa sanitarnego odnośnego dowództwa okręgu korpusu” zastępuje się wyrazami: „właściwego wojewody, względnie Komisarza Rządu m. st. Warszawy”.

12. Skreśla się § 42.

13. Ustęp 2 § 43 otrzymuje brzmienie:

„W tych wypadkach zakład leczniczy winien najpóźniej do 7 dni zawiadomić o przyjęciu inwalidy właściwą powiatową władzę administracji ogólnej, podając przyczynę przyjęcia. Powiatowa władza administracji ogólnej orzeka wtedy, czy inwalida ma prawo do leczenia na koszt Państwa. Od tego

orzeczenia służy zakładowi i inwalidzie odwołanie się do właściwego wojewody, względnie Komisarza Rządu m. st. Warszawy, w ciągu dni 14, licząc od dnia doręczenia orzeczenia I instancji. Orzeczenie wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy) jest ostateczne”.

14. § 44 otrzymuje brzmienie:

„Leczenie inwalidy wojennego w zagranicznych zakładach leczniczych (szpitalach, zdrojowiskach i uzdrowiskach) jest dopuszczalne, za zezwoleniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu, jedynie w tych razach, gdy specjalna komisja, złożona z 2 lekarzy, wyznaczonych przez właściwą wojewódzką władzę administracji ogólnej (Komisarza Rządu m. st. Warszawy), oraz przedstawiciela właściwej izby skarbowej, stwierdzi, że przywrócenie zdrowia, uchronienie przed kalectwem, względnie wyleczenie z kalectwa lub uratowanie zagrożonego życia, jest możliwe tylko przez wysłanie inwalidy do leczenia poza granicami Państwa”.

15. W § 46 zastępuje się wyrazy: „odnośnej powiatowej komendy uzupełnień” wyrazami: „odnośnej powiatowej władzy administracji ogólnej”.

16. W § 47 zastępuje się wyrazy: „Ministra Spraw Wojskowych” wyrazami: „Ministra Pracy i Opieki Społecznej”.

17. W § 48 skreśla się w ustępie pierwszym wyraz: „niewojskowym”, zaś w ust. 2 zastępuje się wyrazy: „Niewojskowe zakłady sanitarne” wyrazami „Zakłady”.

18. W § 55 zastępuje się w ustępie drugim wyrazy: „Ministra Spraw Wojskowych” wyrazami: „Ministra Pracy i Opieki Społecznej”.

19. W § 57 zastępuje się w ustępie czwartym wyrazy: „Ministra Spraw Wojskowych” wyrazami: „Ministra Pracy i Opieki Społecznej”.

20. W § 84 zastępuje się w ustępie pierwszym wyraz: „wojskowe” wyrazem: „państwowe”, a w ustępie drugim wyrazy: „Ministra Spraw Wojskowych” wyrazami: „Ministra Pracy i Opieki Społecznej”, oraz w ustępie 3 wyraz: „wojskowej” wyrazem „państwowej”.

21. W § 92 zastępuje się wyrazy: „Minister Spraw Wojskowych” wyrazami: „Minister Pracy i Opieki Społecznej”.

22. § 93 otrzymuje brzmienie:

„Celem rozstrzygnięcia odwołań od orzeczeń komisji wojskowo-lekarskich (§ 4) w przedmiocie ustalenia stopnia utraty zdolności zarobkowej oraz związku przyczynowego pomiędzy tą utratą a służbą wojskową, ustanawia się:

a) inwalidzką komisję odwoławczą przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej,

b) inwalidzkie komisje odwoławcze przy wojewódzkich władzach administracji ogólnej.”

23. § 95 otrzymuje brzmienie:

„Do rozstrzygnięcia odwołań od orzeczeń komisji wojskowo-lekarskich, wydanych względem osób, które zwolnione zostały z czynnej służby wojskowej w stopniu oficera (równorzędnego), właściwą

jest inwalidzka komisja odwoławcza przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej. Do rozpatrywania i rozstrzygnięcia odwołań od orzeczeń komisji wojskowo-lekarskich, wydanych względem szeregowych, właściwą jest inwalidzka komisja odwoławcza przy tej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, na której obszarze posiada odwołujący się — stałe miejsce zamieszkania.

Inwalida może prosić na piśmie, by jego odwołanie było rozstrzygnięte przez inwalidzką komisję odwoławczą przy tej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, na której obszarze mieszka on w danej chwili. Prośbę tę rozstrzyga ten wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy), na którego obszarze zostało wydane zaskarżone orzeczenie komisji wojskowo-lekarskiej, po porozumieniu się z wojewodą na którego obszarze mieszka odwołujący się inwalida. Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) może się przychylić do takiej prośby w wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie (ciężka choroba, znaczne oddalenie, trudności komunikacyjne i t. p.). O ile odwołanie inwalidy zostało odrzucone jedynie dla braku dowodów, stwierdzających związek przyczynowy cierpienia ze służbą wojskową, w razie przedstawienia tych dowodów może inwalidzka komisja odwoławcza powziąć odmienną decyzję bez przesłuchania inwalidy i świadków, tylko na podstawie złożonych uzupełniających dowodów".

24. § 96 otrzymuje brzmienie:

"Odwołania, jako też prośby na podstawie drugiego ustępu § 95 niniejszego rozporządzenia, wnosi się do powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej ze względu na stałe miejsce zamieszkania inwalidy. Powiatowa władza administracji ogólnej przesyła odwołanie wraz z wszystkimi aktami w drodze służbowej inwalidzkiej komisji odwoławczej".

25. § 97 otrzymuje brzmienie:

"W skład inwalidzkiej komisji odwoławczej przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej wchodzi:

- a) przewodniczący, wyznaczony przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej,
- b) stały referent komisji, wyznaczony przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej z pośród urzędników wydziału spraw inwalidów wojennych (bez prawa głosowania),
- c) delegat Ministra Skarbu,
- d) lekarz delegowany przez Ministra Spraw Wojskowych,
- e) lekarz delegowany przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej,
- f) przedstawiciel inwalidów wojennych.

Sposób mianowania członka wymienionego pod f) określi Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Do czasu mianowania tego członka, inwalidzka komisja odwoławcza przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej będzie pełnić czynności w składzie członków, wymienionych pod lit. a) — e)".

26. § 98 otrzymuje brzmienie:

"W skład inwalidzkiej komisji odwoławczej przy wojewódzkiej władzy administracji ogólnej wchodzi:

- a) wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy), jako przewodniczący, względnie wyznaczony przez niego urzędnik z wykształceniem prawniczym,
- b) stały referent komisji, wyznaczony przez wojewodę z pośród urzędników oddziału spraw inwalidów wojennych (bez prawa głosowania),
- c) delegat właściwej izby skarbowej (wydziału skarbowego),
- d) lekarz delegowany przez wojewodę,
- e) lekarz delegowany przez właściwego dowódcę okręgu korpusu,
- f) przedstawiciel inwalidów wojennych.

Sposób mianowania członka wymienionego pod f) określi Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Do czasu mianowania tego członka, inwalidzkie komisje odwoławcze przy wojewódzkich władzach administracji ogólnej będą pełnić czynności w składzie członków, wymienionych pod lit. a) — e)".

27. § 100 skreśla się.

28. W § 103 zastępuje się wyrazy: „Ministra Spraw Wojskowych” wyrazami „Ministra Pracy i Opieki Społecznej”.

29. Ustęp 3 § 104 otrzymuje brzmienie:

"Do ważności orzeczenia inwalidzkiej komisji odwoławczej wymagany jest co najmniej udział członków komisji wymienionych w § 97 pod lit. a — e i w § 98 pod lit. a) — e) lub ich zastępców.

Orzeczenia zapadają bezwzględnią większością głosów. W razie zaś równości głosów rozstrzyga przewodniczący".

30. Skreśla się § 122.

31. W § 123-a zastępuje się w 4 ustępie wyrazy: „Ministerstwa Spraw Wojskowych” wyrazami: „Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej”, zaś 5 i 6 ustępowi nadaje się brzmienie:

"O zwrocie kosztów, przewidzianych w ustępie 1-szym, orzekają powiatowe władze administracji ogólnej, właściwe ze względu na stałe miejsce zamieszkania inwalidy, na podstawie prawomocnego orzeczenia komisji wojskowo-lekarskiej. Od orzeczenia powiatowej władzy administracji ogólnej służy odwołanie do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej w ciągu dni 14-tu, licząc od dnia doręczenia orzeczenia starostwa.

Orzeczenie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej jest ostateczne".

§ 2. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 4 grudnia 1925 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 3 marca 1925 r. o rozciągnięciu na część górnośląską województwa śląskiego mocy obowiązującej ustawy o zaopatrzeniu inwalidów

wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, znajduje się w związku ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. z 1926 roku Nr. 10, poz. 69) w brzmieniu nadanem przez § 2 rozporządzenia z dnia 22 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 654), w ustępie 1 § 1 po wyrazach „z dnia 22 czerwca 1928 r.” wstawia się wyrazy „(Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 654) i z dnia 6 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 429)”.

§ 3. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu oraz Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych z dnia 19 czerwca 1925 r. w sprawie zaopatrzenia inwalidów wojennych, zamieszkałych zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 668), wprowadza się następujące zmiany:

1. § 2 otrzymuje brzmienie:

„Podstawą do przyznania zaopatrzenia jest orzeczenie komisji wojskowo-lekarskiej, stwierdzające istnienie związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem zdrowia lub okaleczeniem a odbytą służbą wojskową”.

2. § 3 otrzymuje brzmienie:

„Sposób urzędowania komisji wojskowo-lekarskich przy ustalaniu warunków, uprawniających do zaopatrzenia inwalidów wojennych, przebywających zagranicą, normuje instrukcja Ministra Spraw Wojskowych, wydana w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej, Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu”.

§ 4. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Skarbu z dnia 11 sierpnia 1923 r. w przedmiocie umieszczania inwalidów wojennych, niezdolnych do

samodzielnego zarobkowania i pozbawionych opieki, w zakładach opiekuńczych (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 659), wprowadza się następujące zmiany:

1. W § 5 lit. e) zastępuje się wyrazy: „powiatowej komendy uzupełnień” wyrazami: „powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej ze względu na stałe miejsce zamieszkania inwalidy”.

2. Ostatni ustęp § 10 otrzymuje brzmienie:

„Do podania o umieszczenie w zakładzie zamkniętym dołącza właściwa powiatowa władza administracji ogólnej wszystkie akta administracyjne (akt rewizyjny) oraz ewentualnie fachową opinię lekarza urzędowego”.

§ 5. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 13 lipca 1927 r. w sprawie kapitalizacji rent inwalidów wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 596) 1 ustęp § 9 otrzymuje brzmienie:

„Komisja lekarska dla spraw kapitalizacji rent inwalidów wojennych składa się z 2 lekarzy, wyznaczonych przez powiatową władzę administracji ogólnej oraz delegata urzędu skarbowego”.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*